

Tekstielen

Sarah de Koning

Tekstielen

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2025

Copyright © 2025 Sarah de Koning

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij bv, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is niet toegestaan zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

Omslag Brigitte Slangen
Typografie Steven van der Gaauw
Foto auteur Stine Sampers

ISBN 978 90 214 9904 8 / NUR 306

www.querido.nl

Voor een vrouw is het, begrijp dat dan, altijd Scheherazade.

Renata Adler – Pikdonker

Je moet wel denken: ze is blijkbaar altijd met mij bezig. Dat stoort mij enigszins, dat je dat zou denken. En ik, zodoende: nee, ik ben eigenlijk niet met jou bezig – dit is alleen een stijloefening, ik vind je uit op papier, ik schrijf een woordenboek over de liefde, tegelijk een atlas van de wereld, je komt er alleen maar in voor.

Patricia de Martelaere – Het onverwachte antwoord

Jij weet: in mij is er een vette aarde. Een voorgevoel van leven, en slordig onomkeerbaar, als een zwevende schroef, rood en naakt tot de punt, of ingevlucht als een ijskoud iets mooi metaal, en doorboord: zo'n stok die in de grond slaat en dat *wat dan* hier nu aanhaakt, wuft als wol of wolk adem. Kan ik het houden, is het van mij, voel ik er hartstocht voor: onbedoeld. Al is het dát maar: dit frivole vliegen vangen of het even vinden en beschaamd te zeggen dat ik dacht dit *hebben* vlucht jou eindelijk uit mij.

I

Neem nu mezelf, zoals ik wakker word en onbeschermd, iets
binnenin zich barstensvol bolde en bozig sloeg rondom God weet
het, een klapdeur die invalt, een spitse zwemmer die zich afduwt zo
de kant af of snijwitte fruitbomen die tuiten tot vorst, ze ranselen
de ruiten en de auto's zakken slakkerig het spoor af met linten aan
licht, naakte nestvlieders met hun honger die onvindbaar is, maar
kijk hoe lamp na lamp lazarus mijn kop als een vlammeende struik
laait en weer dooft; pas bij ochtend adem ik uit mijn rillende ziel een
sterfte die de loef ophoudt in mijn hoofd, dat de mens een
dwalend dier is, zeg je.

En dat ik weer kan zien wil ik zeggen en gezocht heb: manshoge materie en de vele paden die als kronen uit je wegslaan; laaiende luchtwortel met een puntig geslepen schminkoog en tot salvo getelefoneerd jouw slepende toon, de slepende kogel die roerend remt voor de slaap, de hoestende lijn en ik veer rechtop in bed, kletsnat van licht hoewel ik alle gaten dicht zolang je buiten vreest voor binnen en binnenblijft en *blijft*, bij mij, de liefde mij blijft, zo verder.

Nog steeds? Ja; ik veil mijn man zijn vaart en weggaan, ik vang de pronte vlier haar hoge punten in vaas en envelop en vergeet dit alles nooit-niet, terwijl zijn peuken drijven in hoge kuipen waarin de hemel een hoos huilt, groen als glas en het verkeer altijd binnen loopt de ruiten door, net water, dus wat fikt er in je liederlijke kaartenbak waartussen ik mijn vingers brand en terugtrek, je reisgoed gulzig aan stickers en adres, je notities magerzuchtig, je gestapelde schriften afgezwaid. En het open einde van je pen dan? Het spel met de aansteker? Je kofferbak, de damesschoen?

Onder de letter, die zoveel te zien krijgt, langzamerhand zo onleesbaar voor mezelf geworden en gewoon; hoewel ik gegroeid ben naar mezelf en glimmend koper de zon in knal met mijn gepolitoerde zeesmoel, golfslag; dat je ooit zei dat mijn kop alle kansen te kijk zette, zo knap was ik en zelfs koud in manieren. Het spijt me, ik hou van je en kan niet: categoriseren, kiezen, gezien we verstrikt zijn als koor en ik voorkeur noch verlangen tot vier poten heb wijl ik wankel zo op twee, of geen, want voorover lig ik in bed en ben ik best eenzaam, voorsprong op verlaten.

Want zoveel jaren later zal ik niet willen weten hoe het was maar hoe het *moest* zijn: welk de combinatie van Amerikaanse pennen en tafels en fluorescent vertrek; de neon kamers waarin mijn koppig peroxide boven het bad kuilt als een komma kopje-over, sissend sigaret erin en de bakeliet borstel die wordt gekroond met mijn hoofd, tientalmaal. Elke ochtend vervalt dit bed dat halfleeg is, in loeiende angst vanwege de onbezonnen lengte van geluid of het dalende plafond, want de jonge bovenbuurvrouwen dansen een steen aan hun voet en de tranende ramen kunnen niet open richting tuin; goedenavond zeggen, goedemorgen! als het kan; het onbestemde geruis een donzen bij in het oor; goedenavond, hallo?

Pen neer en dan rug aan knie en met hoeveel monden moet ik
kreupel wat je onverhoeds zo temde: gaapblauw oog, mijn
geeuwende brand en de splinter die mijn schoot steekt, nu in deze
flat waar ondervoets de zoem de metro in mijn maag boort, want
jouw gewelfde gezicht heeft niet genoeg plek voor de dein die
erdoor trekt en je rollende mond. Dit doe ik je aan, dus kus me dan,
want wat zijn mij uren nog en nacht in deze nacht, die zwart
verschoten witte twijg waarmee jij geeseld dook, de dag in.

Valt het echt uiteen in houden van en houden; wat is halfslachtig verlopen, mijn lief, waar het hele nog geen afscheid van nam, en ben jij net zo dwaas geweest met schoot en hart als ik, nu ik je bel of gloedvol wacht wat in- en uitgaat: al zoveel roze rimmen heb ik radeloos gedronken en op kogeldik papier frank naam gezet; een ongeschonden vraag een natte zwaan met krul met kwade rug, als puimsteen; zoveel veile stemmen en vrijers ben ik afgegaan tot een klank die niets vervoert dan beef.